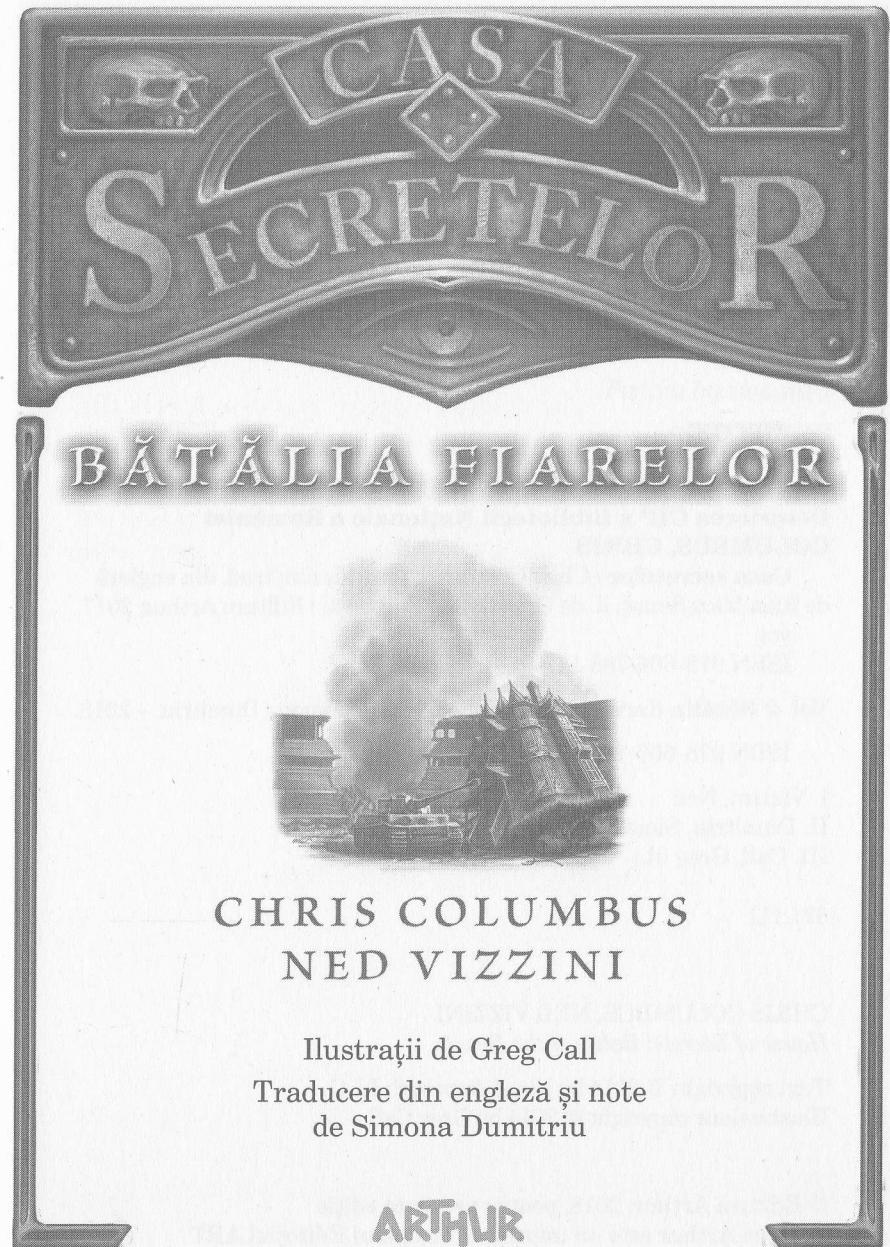

NED VIZZINI (1981–2013) a devenit cunoscut publicului ca unul dintre cei mai buni scriitori de literatură pentru adolescenți. Primele lui texte au fost publicate încă din timpul în care era elev la Stuyvesant High School din Manhattan. Printre cele mai cunoscute cărți ale lui se numără *Be More Chill* (2004), *The Other Normals* (2012) și *It's Kind of a Funny Story* (*O poveste haioasă*, Editura Art, 2014).

A lucrat de asemenea ca scenarist și s-a implicat activ în numeroase campanii de promovare a luptei împotriva depresiei, boală de care a suferit el însuși până la finalul vieții.

CHRIS COLUMBUS s-a născut pe 10 septembrie 1958, la Spangler, Pennsylvania, SUA. Este un regizor, scenarist, producător și actor american, devenind cunoscut pentru regizarea unor filme celebre ca *Harry Potter și Piatra Filozofală*, *Harry Potter și Camera Secretelor*, *Harry Potter și Prizonierul din Azkaban*, *Singur acasă* sau *Doamna Doubtfire*.

Ilustrații de Greg Call
Traducere din engleză și note
de Simona Dumitriu

Brendan Walker știa că pachetul va ajunge la opt dimineață. Trebuia să ajungă. Selectase opțiunea „FedEx la Prima Oră“ de pe site; confirmase că, pentru codul său poștal (în cartierul Sea Cliff din San Francisco), „La Prima Oră“ însemna opt dimineață; chiar se trezise în continuu toată noaptea ca să reîncarce pagina de urmărire a coletului. Dacă nu ajungea la el acasă până la opt, cum mai mergea la școală?

— Brendan! Coboără!

Lăsă deoparte laptopul și se duse către trapă, singura ieșire din camera lui. Camera lui era de fapt mansarda unei case cu trei etaje, în stil victorian, ceea ce i se părea ciudat uneori, dar în general i se părea tare. De altfel, era unul din lucrurile cel mai puțin ciudate din viața lui.

Ridică zăvorul. Trapa se legănă și căzu, desfăcându-se în trepte care duceau dinspre mansardă spre holul de dedesubt. Sări jos și strânse scara după el, îndoind frânghia agățată de interiorul trapei, astfel încât să atârne cu câțiva centimetri mai puțin decât în mod obișnuit.

Așa putea să afle dacă intra cineva în camera lui cât timp era la școală.

— Brendan! Îți se răcește micul dejun!

O luă la fugă către mama lui.

Pe hol, Brendan trecu pe lângă cele trei fotografii ale foștilor proprietari ai casei: familia Kristoff. Construise că în 1907. Pozele erau șterse și acoperite cu tonuri pastelate ce păreau să fi fost adăugate ani buni mai târziu. Denver Kristoff, tatăl, avea o figură aspră, cu o bărbie pătrată. Soția lui, Eliza May, era frumușică și sfioasă. Fiica lor, Dahlia, din fotografii părea un copilaș drăguț, cu chip innocent – însă Brendan o cunoștea mai bine și știa că avea alt soi de aptitudini.

Ea era Vrăjitoarea Vântului. Și aproape că îl omorâse de vreo șase ori.

Din fericire, de șase săptămâni nu mai constituia o problemă. Era... „Cum ar formula polițiștii asta? «Dispărută și socotită decedată»“, cugetă Brendan. Eleanor, sora mai mică a lui Brendan, folosise o carte magică pentru a o exila în „cel mai groaznic loc posibil“ și de atunci nu mai aveau nicio veste de la ea, însemnând că era timpul, probabil, să-i dea jos fotografia. Însă ori de câte ori părinții lui Brendan îi amintea de asta, Brendan protesta, împreună cu Eleanor și cu sora lui mai mare, Cordelia.

— Mamă, casa se numește Casa Kristoff. Nu poți da jos pozele familiei Kristoff, spusese Eleanor cu o săptămână în urmă, când doamna Walker apăruse în hol cu o pereche de clești și niște chit.

Eleanor avea nouă ani și își exprima opiniile cu hotărâre.

— Eleanor, dar casa e a noastră acum. Nu tu ai propus să începem să-i zicem Casa Walker?

— Mda, dar acum cred că ar trebui să-i respectăm pe proprietarii inițiali, răspunse Eleanor.

— Aduce integritate istorică locului, fusese de acord Cordelia.

Era cu trei ani mai mare decât Brendan și se apropia de șaisprezece ani, deși vorbea de parcă ar fi avut treizeci.

— E ca atunci când se schimbă numele unui stadion de baseball în Terenul Corporației Miliardare. E fals.

— Bine, oftase doamna Walker. E casa voastră. Eu doar locuiesc în ea.

Doamna Walker plecase, apoi frații putuseră să vorbească mai în voie. Era destul să se uite la fotografii pentru a se întoarce cu gândul la aventurile fantastice prin care trecuseră în Casa Kristoff – aventuri incredibile, categoria nu-vorbi-niciodată-despre-ele-că-o-să-te-închidă. Aventuri despre care Brendan își spunea: „Dacă vreunul din noi s-ar căsători și ar zice lumii, «Cea mai tare zi din viața mea a fost când m-am căsătorit», ar minți. Cea mai tare zi din viața noastră a fost când ne-am întors cu bine acasă, acum șase săptămâni.“

— Chiar are sens să-i lăsăm pe Kristoffi pe perete, spusese Cordelia. Doar ei sunt cei responsabili pentru toată această... situație.

— Ce situație? Situația că suntem bogați? întrebăse Eleanor.

Părea ciudat să o spună. Dar era adevărat. La capătul aventurilor nebunești ale fraților Walker, când Eleanor își pusese dorința în carteia magică (sau carteia blestemată, de fapt) să o exileze pe Vrăjitoarea Vântului, își dorise și ca familia ei să devină bogată. Soții Walker s-au trezit cu zece milioane de dolari în contul de economii, sub formă de „compensație“ pentru doctorul Walker. Grație lor, familia o ducea acum foarte bine.

— Da, spusese Cordelia, și mai este situația că trăim speriați de moarte la gândul că Vrăjitoarea Vântului s-ar putea întoarce. Sau Regele Furtună, adăugase ea, uitându-se la fotografia lui Denver Kristoff.

Brendan se înfiorase. Nu-i plăcea să se gândească la Regele Furtună, rolul în care intrase Denver Kristoff după

Respectătorul său de la Libris îl păzise pe copil și l-a adus în casă. În același timp, îl păzise și o altă persoană, care îl dăruise familiei Walker proaspăta bogăție – avea pagini albe, dar, dacă scriai o dorință pe o bucată de hârtie și o strecuрай între pagini, se îndeplinea. Cum vă puteți imagina, utilizarea îndelungată a unui astfel de artefact magic avea efecte groaznice asupra trupului și mintii și, în cazul lui Denver Kristoff, îl transformase în monstruosul Rege Furtună. Toate acestea erau destul de înfricoșătoare, dar adevarata problemă era că Regele Furtună dispăruse din post – copiii nu aveau habar unde putea fi.

Poate locuia chiar în Berkeley¹.

— Uite ce cred eu, spusese Brendan. De o lună sau cât a trecut de când ne-am întors acasă, fotografiile au rămas pe perete și nu am mai avut de-a face cu familia Kristoff în viață reală. Să fie o coincidență? Probabil. Dar în casa asta nu poți să niciodată. Așa că e mai sigur să le lăsăm acolo.

Eleanor îl prinsese de mâină, iar el o luase de mâină pe Cordelia. Preț de o clipă, își puseseră în tăcere dorința ca totul să se fi terminat cu adevarat.

Acum Brandon trecu în grabă pe lângă fotografii și o luă pe scările în spirală, spre bucătărie. Aceasta fusese frumoasă și când familia Walker cumpărase Casa Kristoff, dar, după adaosul de zece milioane de dolari bani lichizi, doamna Walker o luase un pic razna și cumpărase o mașină de gătit franțuzească extravagantă care costase mai mult decât un Lexus.

— Poftim, iî spuse doamna Walker lui Brendan când acesta se așeză între surorile lui, la masa cu blat din marmură.

Mama iî întinse o farfurie cu clătite călduțe cu afine. Se uită la stânga, apoi la dreapta: Eleanor mâncă, iar Cordelia asculta muzică.

¹ Oraș din California, în apropiere de San Francisco.

— Ia uite cine s-a decis să se trezească, zise Cordelia.

— Apropo, ce făceai sus? întrebă Eleanor.

Brendan se azvârli asupra clătitelor. Erau bune. Dar puseseră la fel de bune și în fostul lor apartament.

— Aplăstetam ur corhlet limphortant, spuse Brendan cu gura plină.

— Bleah! N-ai putea să mesteci, apoi să vorbești? zise Eleanor.

— De ce? Se uită cineva la mine?

Brendan termină de înghițit clătitele cu niște lapte de migdale.

— Doar nu suntem la școală, în sala de mese, nu? Mă vede vreuna din noile tale prietene, posesoare a fiecărei păpuși American Girl scoase vreodată?

— Nu e asta, spuse Eleanor. Dar ar trebui să ai bune maniere, și tu *n-ai*.

— Înainte nu-ți păsa, răspunse Brendan.

— Familiile bogate trebuie să se poarte *frumos*!

— OK, stați puțin, spuse doamna Walker.

Se uită la cei trei copii ai ei. Păreau la fel ca înainte de mutarea familiei în Casa Kristoff: Brendan și părul lui cu țepi, Cordelia cu bretonul peste ochi, ca un scut, Eleanor cu nasul încrețit, gata pentru orice provocare... dar îi simțea diferenți.

— Eleanor, nu vreau să aud de la tine cuvântul care începe cu *b*. Știu că situația s-a schimbat de când cu compensația tatei...

— Chiar, tata *unde este*? întrebă Cordelia.

— A ieșit la alergat, răspunse doamna Walker, și...

— Toată dimineața? Se antrenează pentru maraton?

— Nu schimba subiectul! Deci, chiar dacă avem o situație financiară mai bună, *suntem aceeași familie ca până acum*.

Frații Walker se uitară unul la altul, apoi la mama lor. Era greu să-o crezi când avea în spate atâtă echipament sofisticat de bucătărie.

— Asta înseamnă că ne respectăm unii pe alții, prin urmare nu mestecăm și vorbim în același timp. Dar mai înseamnă și că suntem *amabili*. Dacă ne deranjează ceva, o rugăm *frumos* pe cealaltă persoană să nu mai facă așa. Ati înțeles?

Cordelia și Eleanor aprobară din cap, deși Cordelia se întorsese deja la muzica ei – găsise o trupă din Islanda care-i plăcea; sunau... „*Rece*” e cel mai potrivit cuvânt”, cugetă Cordelia. „Fac cea mai rece muzică pe care am ascultat-o vreodată.”

În perioada asta, Cordeliei îi plăcea să-i fie frig. Să se simtă amorțită. Era singurul mod în care putea face față celor întâmplate. Nu putea spune nimănui prin ce treacuse – niciodată nu va putea scrie sau vorbi despre asta. Era mai bine să uite că se întâmplase vreodată. Dar nu era ușor, aşa că încercă să nu se mai gândească la asta; de exemplu, își instalase un televizor în cameră. La început o făcuse pentru a nu rămâne mai prejos decât Brendan, care-și instalase și un televizor, și un automat de pastramă uscată de viață în mansarda lui (sau, cum îi plăcea Cordeliei să-o numească, „peștera-băiețelului”). Însă devenise o sursă de confort pentru ea, alături de muzică, pentru că o ajuta să amortească iureșul de sentimente în legătură cu locurile unde fusese și cu ce făcuse. Înainte, scăparea Cordeliei fusese cititul, dar acum îi era mai greu să se bucure de cărți – în fond, tocmai cărțile o băgaseră în necaz! „Mă schimb”, se gândi. „Să nu sunt sigură că e bine.” Dar nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că Brendan observase afară camionul FedEx.

— Brendan! Unde te duci?

Acesta țășni din bucătărie, goni pe lângă armura din hol, pe sub candelabru, pe ușile mari de la intrare, în aerul răcoros din San Francisco, în jos pe aleea care șerpua prin peluza impecabilă, printre stejari uriași, pe lângă noul drum de acces unde se afla noul Ferrari al tatălui său... tocmai până la bulevardul Sea Cliff, unde camionul era parcat de un bărbat în uniformă albastru cu portocaliu.

— Brendan Walker?

— Eu sunt, spuse Brendan, semnând pentru colet și deschizându-l pe trotuar.

Scoase ce era înăuntru... și trase adânc aer în piept.

Înainte să apuce să se bucure de obiectul livrat, Cordelia și Eleanor coborâseră deja pe alei și tăbărâseră pe el. Ținea în mâna...

— Un rucsac? întrebă Cordelia.

— Nu orice rucsac, spuse Brendan. Un rucsac *Mastermind*, din Japonia. Vezi sigla cu craniu de pe spate? Diamante veritabile.

— Cum e craniul de cristal din *Indiana Jones*? întrebă Eleanor.

— Nu! Mai tare de atât! E unul dintre cele mai exclusiviste rucsacuri din lume! Au fost făcute doar cincizeci de exemplare!

— De unde l-a luat? întrebă Cordelia.

— De pe un site... spuse Brendan.

Mama venea pe alei. El înghițî în sec. Făcuse repetiții pentru acest moment.

— Brendan! Ce-i asta?

— Păi, mamă, e un...

— Rucsac cu craniu de diamante, din Japonia, pe care probabil a cheltuit o mie de dolari, îl întrerupse Eleanor.

— Nell!

Brendan își puse rucsacul pe umeri. Poate mama l-ar fi lăsat să-l păstreze, dacă vedea cât de bine îi venea.

— Stai să vezi, mamă... Bay Academy e un super loc... Adică e cea mai bună școală din San Francisco. Toată lumea știe asta.

Ochii mamei se îngustără a neîncredere, dar îl asculta. Cordelia și Eleanor schimbară o privire iritată. Brendan îi dădu înainte.

— Dar e și un loc foarte competitiv. Și nu mă refer la învățat. Vreau să zic, mergem la școală cu copii importanți. Părinții lor sunt bancheri, președinți de companii, jucători de baseball. Și garderoba mea ar avea... nevoie de o piesă care să facă impresie.

— O piesă care să facă impresie, repetă mama lui.

— M-ai auzit pe mine că mă plâng de hainele comandate de la L.L. Bean? Nu. Dar sunt haine normale, cum poartă toți copiii. Am nevoie să port ceva la care lumea să spună, când mă vede pe culoar: „Uau, cine-i băiatul ăla?“ Pentru că altfel sunt invizibil. Sau sunt vizibil, dar în sens rău. Ca o pată.

— Mamă! zise Cordelia. Doar nu-l crezi? Îți vinde o poveste lacrimogenă pentru un rucsac de o mie de dolari!

— Vrei să încetezi cu mia de dolari? Nu a costat atât de mult, spuse Brendan.

— Atunci, cât a costat? întrebă mama lui.

— Șapte sute.

Fruntea mamei se încrățî în săgeți ascuțite, ațintite în jos.

— Ai cheltuit șapte sute de dolari pe un rucsac?

— Incluzând transportul.

— Și cum ai plătit pentru el?

— Cu cardul tău de credit.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Stai liniștită, spuse Brendan. Am scris un cec să ţi-i dau înapoi. și cărți

Brendan scoase cecul din buzunar. Era unul de-al doamnei Walker, completat cu suma cheltuită pe rucsac, iar Brendan tăiese din colțul din stânga sus numele mamei și îl înlocuise cu al lui.

— Ai scris un cec pentru mine, din contul *meu*, zise doamna Walker.

Acum față îi era stacojie.

— Mda, adică... îmi închipui că o parte din banii tăi sunt și banii *mei*, tehnic vorbind, spuse Brendan. Știu că tu și tata ați pus bani deoparte pentru când vom merge la colegiu. Și m-am gândit să-mi folosesc banii pentru a cumpăra rucsacul.

— Nici nu știi câți bani am pus deoparte pentru colegiu! izbucni doamna Walker. Trimiți rucsacul imediat înapoi!

— Dar mă va ajuta să devin mai popular și, dacă devin popular, voi fi invitat la mai multe activități extracurriculare și, făcând mai multe activități extracurriculare, voi ajunge la un colegiu mai bun. Privește-o ca pe o investiție.

— Știi ce te-ar ajuta să ajungi la un colegiu mai bun? Dacă ai scăpa de S-urile din carnet, replică doamna Walker.

(Școala pregătitoare Bay Academy nu dădea note; primeai E pentru „excelent“, S pentru „satisfăcător“, T pentru „trebuie îmbunătățit“ și N pentru „nesatisfăcător“ – sau, cum spuneau elevii, *nt-nt*.)

— O să iau E-uri tot semestrul, zise Brendan. Precum Cordelia. Promit.

— Să nu-l crezi, spuse Cordelia. Să fie ca mine ar fi ultimul lucru pe care și l-ar dori.

Brendan privi către ea. „Nu-i adevărat“, se gândi. „Deal e în continuare cea mai deșteaptă persoană pe care

o cunosc. Doar că s-a comportat cam ciudat în ultimul timp.“

— Sunt foarte supărată pe tine, Brendan, spuse doamna Walker.

— Ce pedeapsă îi dai? întrebă Eleanor.

— Taci, Nell! spuse Brendan.

— Pune-l să facă treburile casei, zise Cordelia.

— Treburile casei? spuse Brendan. Și atunci ce vor mai avea de făcut cele trei menajere? Vrei să dai lumea afară în condițiile economice de acum? Doar pentru a mă pedepsi?

— Nu, interveni doamna Walker. Vei socoti rucsacul cadoul de ziua ta.

— Nu-i corect! zise Brendan. Mai sunt șase luni până la ziua mea.

— Sau, spuse doamna Walker, poți să-ți cauți de lucru la In-N-Out Burger.

— Glumești? întrebă Brendan. Dacă mă vede vreun elev de la Bay Academy făcând cartofi prăjiți animalici¹, viața mea s-a terminat.

— Decizia ta, spuse doamna Walker. Și dacă îmi mai folosești vreodată cardul de credit, *fii sigur că-ți* voi duce rucsacul direct la biserică Glide Memorial, unde-l voi da primei persoane fără adăpost pe care o văd. Să nu-ți imaginezi că n-aș face-o.

Brendan ridică din umeri și oftă. Știa că lupta se terminase și că avea să păstreze rucsacul. Însemna doar că nu va mai primi un scuter de ziua lui, aşa cum plănuise.

— Daa, bine, OK, mamă, mormăi el. Mersi.

— Nu pot să cred că-l lași să scape atât de ușor, spuse Cordelia.

¹ *Animal style* e un tip de meniu oferit de lanțul de restaurante menționat în text, care adaugă cantități în plus de sos și de brânză portiilor obișnuite.